

[Undervisningsministeren]

Hr. Bertel Haarder sagde også, at man f. eks. kunne komme i den situation, at staten ville sige: »din overbevisning er forkert«, og hvor var vi så i virkeligheden henne? Det mener jeg er et centralt spørgsmål. Er det rigtigt, at skolen i givet fald skulle acceptere, at børn mødte op med racefordomme? Er vores frihed så total, at vi vil acceptere hvad som helst? Eller er det sådan, at der faktisk er ting, som skolen ønsker skal gå i en bestemt retning? Jeg vælger med omhu race, fordi det er noget, der har været diskuteret siden 1958-loven, og det ville undre mig, hvis man kunne få ret mange til at gå ind i et forsvaret for, at det var acceptabelt, at børnene havde racefordomme i det danske samfund.

Hr. Bertel Haarder mente også, at det, det drejede sig om, var, at lærerne skulle gå deres egne veje, at det ikke var staten, der skulle bestemme det. Jeg tror, hr. Bertel Haarder sagde noget i retning af: så må det vist være forstået. Jeg beklager, men jeg forstår det ikke. Jeg mener i virkeligheden, vi bevæger os hen i et helt andet samfundssystem, i virkeligheden det, fremskridtspartiet i sit oprindelige skoleforslag har talt for, hvor det var overladt helt og totalt til den enkelte skole og den enkelte lærer. Jeg har ikke opfattet venstres tanker på skoleområdet sådan, at det var, hvad venstre stod for, og derfor forstår jeg egentlig ikke, hvad hr. Bertel Haarder mener med disse formuleringer. Jeg synes ikke, der kan være meget tvivl om, at den holdning, som også lærerne i den danske folkeskole må acceptere, er bestemt af den formålsformulering, der ikke fastlægges af den enkelte lærer, men af samfundet, i dette tilfælde folketingset.

I og for sig ville det undre mig, hvis hr. Bertel Haarder og jeg var så forfærdelig uenige, når vi fik diskuteret det grundigt igennem, men jeg mener, at nogle af disse formuleringer i virkeligheden var så uklare, at hr. Bertel Haarder nemt kom til at stå for det totale anarki, og det mener jeg egentlig ikke der i øvrigt er grund til at antage.

På samme måde har jeg det lidt med formuleringerne omkring det sociale væsen, som hr. Bertel Haarder også tog afstand fra. Jeg tror, hr. Bertel Haarder spurgte, om vi ikke også havde brug for de utilpassede og ikke blot de velafrettede. Det mener jeg ikke der er nogen modsætning i. Der er ingen modsætning i at erkende, at mennesket er et

socialt væsen, og dertil, at mennesker også er utilpassede eller kritiske eller utilfredse med det, som de kommer ud for. Vi kan ikke opretholde en forestilling om, at der ikke er tale om et socialt fænomen.

Flere ordførere og også hr. Bertel Haarder har været inde på de erhvervsfaglige grunduddannelser og mesterlæren. Jeg vil om det sige, at jeg synes, de partier, der har talt om det, skulle give os en reel konkurrence på dette område. Det er ingen reel konkurrence, at den ene faglige uddannelse har løn og den anden ikke har det. Der er ikke nogen målestok for, om eleverne foretrækker det ene eller det andet. Det skulle være mærkeligt, hvis en elev ikke var interesseret i at få den løn, man kan få inden for mesterlæren. Vil man have en afklaring af, hvad eleverne foretrækker, så lad os få en ligestilling. Det undrer mig i virkeligheden, at man er så bange for det. Man skulle tro, at man i virkeligheden var bekymret for, om mesterlæren kunne klare den konkurrence.

Jeg var glad for hr. Bertel Haarders bemærkninger om voksenundervisningen. Andre ordførere har været inde på det samme.

Jeg forstår egentlig godt, at flere ordførere har vendt sig lidt imod betegnelsen restgruppen. Jeg tror, vi er mange, der synes, at det ikke er nogen særlig rar betegnelse for den gruppe af unge, der ikke kommer i gang med en uddannelse. På den anden side er det i alle tilfælde for regeringen klart, at det er et af de steder, hvor vi har de allerstørste problemer. Ikke fordi alle for enhver pris skal have mere uddannelse for uddannelsens skyld, men fordi vi ved, at de unge, der ikke får en yderligere uddannelse, er de samme, som er udsat for arbejdsløsheden, er udsat for de manglende muligheder senere i tilværelsen, og som har vanskeligere ved at gøre sig gældende i det komplicerede samfund, vi nu lever i. Og der er jo ikke meget – hvad også det centrale uddannelsesråd påpeger – der tyder på, at denne konflikt vil blive mindre, tværtimod.

Jeg mener altså ikke, som nogle har været inde på, at det centrale uddannelsesråd har misforstået sin opgave. Jeg mener tværtimod, at det centrale uddannelsesråd har løst den opgave, det har fået pålagt.

Jeg vil i øvrigt gerne slutte med at takke hr. Bertel Haarder for tilsagnet om samarbejde. Også jeg mener, det er vigtigt at fastholde